

технічний матеріал, ніж вербальний, а дівчатка однаково добре запам'ятовують обидва.

Висновки. Отже, гендерне виховання повинно бути одним із актуальних напрямів у загальному контексті освітньо-виховної роботи та здійснюватися в аспекті цілісної педагогічної системи, що не допускає недооцінки будь-якого з її компонентів. При організації виховного процесу дорослі повинні враховувати певні психофізіологічні особливості дівчаток і хлопчиків, що матиме провідне значення у вихованні особистості.

Використані джерела та література:

1. Вихор С. Т. Гендерне виховання: паралелі крізь століття // Наука і сучасність: зб.наук.пр.Нац.пед.ун-ту ім. М. П. Драгоманова. – Київ: Логос, 2003. – Т. ХІІ. – С. 82–90.
2. Гайденко В. Гендерна педагогіка: долаючи межі теоретично і практично // Філософські абрисы сучасної освіти : монографія / за заг. ред. І. Предборської. – Суми, 2006. – С. 42–59.
3. Говорун Т. В. Гендерний чинник у вихованні дітей // Проблеми загальної та педагогічної психології : зб. наук. пр. Ін-ту психології АПН України. – Київ: Гнозис, 2003. – Т. 5, ч. 6. – С. 111–117.
4. Кікінежді О. Гендерне виховання змалку / О Кікінежді // Дошкіль. виховання. – 2006. – № 2. – С. 3–6.
5. Кононко О.Л. Розвиток статевої свідомості хлопчиків та дівчаток у дошкільний період // Вихователю про психологію та педагогіку сексуального розвитку дитини : наук.-метод. зб. / за ред. Т. В. Говорун. – Київ: Ін-т змісту та методів навч., 1996. – 143 с.
6. Назаренко Г. Гендерні аспекти: сучасний вимір / Г. Назаренко // Психолог. – 2005. – № 9. – С. 3–6.
7. Сьоміна А. Гендерне виховання дітей дошкільного віку / А. Сьоміна, О. Куксенко, В. Гармаш // Вихователь-методист дошкіль.навч.закл. – 2011. – № 4. – С. 36–51.

*Крись Анастасія, студентка ІІ курсу спеціальності «Публічне управління та адміністрування» Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного (м. Мелітополь)
Науковий керівник: Застрожнікова І.В.,
Кандидат наук з державного управління, доцент*

СУЧАСНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

Освіта — це пізнавальна цілеспрямована діяльність людей з отримання знань, умінь та практичних навичок або щодо їх вдосконалення. Відомо, що наразі в Україні активно триває процес децентралізації влади, який, зокрема, стосується і освітньої галузі.

21 серпня 2018 року Міністерство освіти і науки за підтримки Програми «U-LEAD з Європою» провело свою найбільшу національну конференцію, присвячену початку запровадження амбітної Нової української школи на принципах децентралізованого управління. За словами Ірини Когут, радниці з питань освіти Програми «ULEAD з Європою», однією з передумов формування нової української школи з децентралізованим управлінням є наявність достатніх можливостей. Для подолання певних проблем, включають низькі управлінські та фінансові можливості органів місцевого самоврядування, група секторальних реформ U-LEAD розробляє конкретні заходи з розвитку потенціалу та заохочує навчання за принципом «рівний рівному» через регіональні мережі.[2]

На наш погляд, децентралізований підхід до управління освітньою мережею є оптимальним та найбільш прийнятним у поточній ситуації. Так, школи отримують більшу автономію та самостійність, передусім, фінансову.

Оптимізація шкільної мережі при децентралізованому підході може відбуватись шляхом закриття недостатньо укомплектованих шкіл з організацією підвезення дітей до інших найближчих шкіл. Громади можуть також створювати опорні школи (зазвичай велика школа в адміністративному центрі громади), після закриття там недостатньо укомплектованих шкіл. [1]

Середня освіта, з огляду на соціальну значимість, обсяг бюджетних коштів, які в неї вкладають, є, мабуть, найбільш показовою для оцінювання успіху децентралізації. Ця соціальна послуга відповідає всім умовам передачі повноважень до місцевого самоврядування. Насамперед як споживачі — учні, так і надавачі — навчальні заклади — рівномірно розміщені по території. Органи влади — у містах обласного значення, у районах та в об'єднаних територіальних громадах, які приходять на заміну останнім, загалом спроможні надавати освітні послуги. Звичайно, є винятки, коли громада створюється не відповідно до встановленого урядом порядку формування спроможних громад і занадто мала і квола, але це очікуваний недолік процесу добровільності об'єднання територіальних громад, який,

зрештою, буде усунуто на наступних етапах формування адміністративно-територіального устрою. Інфраструктура, тобто мережа навчальних закладів, однорідна, що забезпечує порівнянність — необхідну складову для конкуренції і, відповідно, розвитку територіальних громад. Порядок надання послуги, тобто освітній процес, непогано прописано, можна встановити чіткі ознаки дотримання чи порушення цього процесу.

Встановлено індикатори оцінювання якості послуги у вигляді зовнішнього незалежного оцінювання. Органи місцевого самоврядування зацікавлені в наданні освітніх послуг, оскільки це електорально вдячна функція. І, нарешті, фінансування галузі є більш-менш адекватним. [3]

Про фінансування потрібно сказати детальніше, бо це дуже чутливе питання, яке є предметом постійних політичних маніпуляцій. Починаючи з 2001 року, коли було запроваджено формульний розрахунок видатків на різні галузі, завжди поставало питання достатності фінансового ресурсу. Норматив бюджетної забезпеченості на учня фіксувався виходячи з наявного в державі фінансового ресурсу та розрахунків на макрорівні. Тоді як чимало органів місцевого самоврядування заявляло, що цього явно недостатньо. Для тих, кому було об'єктивно важко чи політично доцільно, як правило, наприкінці року додавали коштів через обласний бюджет, що підвищувало політичну вагу цього рівня адміністративного устрою. Вимога "формування бюджету знизу", хоч як примітивно з фінансового погляду це звучить, зрештою прорвала заслони Мінфіну і трансформувалась у т.зв. фіскальну реформу 2014 року. Внаслідок проведених змін освітня субвенція залишилась, однак її розрахунок почали базувати на обчисленні вартості саме освітнього процесу, а не всіх видатків на утримання шкіл, що, зрештою, й вимагається конституційними приписами. Тобто зарплата вчителів, канцелярське приладдя входять до розрахунку нормативу бюджетної забезпеченості, а от утримання технічного персоналу, комунальні послуги, капітальний ремонт — ні. Але при цьому держава закріпила за місцевими бюджетами загальнодержавний фінансовий ресурс — податок на доходи фізичних осіб

(ПДФО). Відсоток від такого податку розраховували виходячи з усієї маси видатків, які умовно називаються делегованими і до 2014 року враховувалися при розрахунках трансфертів. Це середня освіта (за винятком уже вказаної складової, що передається у вигляді субвенцій місцевим бюджетам), дошкільна освіта, професійно-технічна освіта, охорона здоров'я (знову ж таки без складової, що враховується в обсягах субвенцій), культура, спорт, місцеві програми соціальної допомоги (територіальні центри), частина видатків на утримання органів місцевого самоврядування.

Використані джерела та література:

1. Застрожнікова І.В. Освіта в сільських ОТГ в умовах децентралізації влади в Україні / І.В. Застрожнікова // Збірник тез доповідей III Всеукраїнської науково-практичної конференції «Публічне управління та адміністрування у процесах економічних реформ» ДВНЗ «Херсонський державний аграрний університет», м. Херсон, 18-19 квітня 2019 року.
2. Застрожнікова І.В. Принципи децентралізації в управлінні освітою / Застрожнікова І.В. // Науковий вісник: Державне управління, № 2, 2019 – С. 59-65;
3. Тарасенко Н. Децентралізація освіти в Україні: плани, проблеми, перспективи [Електронний ресурс]. – Режим доступу [http:// адмреф.сіаз.укр/160- detsentralizatsiyaosviti-v-ukrajini-plani-problemi-perspektivi-2.html](http://адмреф.сіаз.укр/160-detsentralizatsiyaosviti-v-ukrajini-plani-problemi-perspektivi-2.html). – Назва з екрана.

*Лаврова Ірина, студентка I курсу,
спеціальність «Харчові технології»
Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного(м. Мелітополь)
Науковий керівник: Горбова Н.А.,
кандидат педагогічних наук, доцент*

ПОНЯТТЯ, ЗМІСТ ТА СТРУКТУРА ЦИВІЛЬНОГО ПРАВОВІДНОШЕННЯ

Актуальність теми дослідження. Розвиток науки права, як і будь-якої іншої науки, відбувається по законах генералізації та диференціації знань. Найбільш інтенсивно ці процеси, стосовно даної області, почали відбуватися ближче до кінця ХХ — початку ХХІ в., тобто в наші дні і не без нашої участі. Іншими словами, ми є творцями, творцями і свідками становлення і розвитку енергетичного права.

Цивільно-правові відносини – це особисті немайнові та майнові відносини між майново-самостійними, юридичне рівними учасниками, що є